

DOMENICO STARNONE PALJASTUS

WSOY

DOMENICO
STARNONE

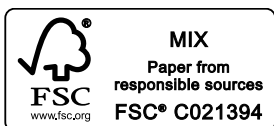
Paljastus

SUOMENTANUT

LEENA TAAVITSAINEN-PETÄJÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Bertold Brechtin Lukevan työläisen kysymyksiä -runon
säkeet on suomentanut Brita Polttila
(kokoelmasta *Bertold Brecht, Runoja 1914–1956*, Tammi 1964)

F I
FILI – Kirjallisuuden vientikeskus on tilkenut tämän kirjan kääntämistä

Italiankielinen alkuteos
Confidenza

© 2019 Giulio Einaudi editore s.p.a., Torino
Acquired through Immaterial Agents

Suomennoksen © Leena Taavitsainen-Petäjä ja WSOY 2021

ISBN 978-951-0-45277-6

Painettu EU:ssa

Sisällys

ENSIMMÄINEN KERTOMUS 7

TOINEN KERTOMUS 161

KOLMAS KERTOMUS 193

ENSIMMÄINEN KERTOMUS

I.

RAKKAUDESTA PUHUTAAN jatkuvasti, mitäpä sitä kieltämään, mutta epäilen etten ole itse tuota sanaa montaakaan kertaa käyttänyt, tarkemmin ajatellen minulla ei ole tainnut olla sille käyttöä kertaakaan elämäni aikana, vaikka olen toki rakastanut, että minä olenkin rakastanut, olen ollut hulluna rakkaudesta, sekaisin rakkaudesta. Rakkaus – ainakin sellaisena kuin minä olen sen oppinut tuntemaan – on karkean elämän laavaa, joka polttaa hienosyisen, silotelun elämän, se on tulivuorenpurkaus, joka hautaa alleen ymmärryksen ja myötätunnon, järjen ja järkisyyt, maantieteen ja historian, terveyden ja sairauden, rikkauden ja köyhyyden, poikkeuksen ja säännön. Jäljelle jää pelkkä polte, joka kuristaa ja puristaa, pakkomielle, johon ei ole lääkettä: missä hän on, missä ei ole, mitä hän ajattelee, mitä tekee, mitä hän sanoi, mitä oikeasti tarkoitti, mistä vaikenee, oliko hänellä yhtä hyvä olla kuin minulla, onko hänellä hyvä olla kun olen poissa, vai riutuuko hän ikävästä niin kuin minä kun hän on poissa, ikävä raastaa niin että kuihdun, menetän tyystin voimani, jotka hänen läsnäolonsa palauttaa, mitä minä olen ilman häntä, olen seisahnut kello vilkkaan kadun kulmassa, mutta, oih, jo hänen äänensä, oih, kun pääsen hänen lähelleen,

kun välimatka kutistuu, kun kilometrit, metrit, senttimetrit, millimetrit nollautuvat, kun rajani liukenevat, sulaudumme yhteen, lakkaan olemasta minä, minusta tuntuu, ainakin juuri tällä hetkellä, ettei minua ole koskaan edes ollut olemassa ilman häntä, olen vain hänen nautintoaan varten ja olen siitä ylpeä, se riemastuttaa minua, masentaa minua, surettaa minua, sytyttää minut uudestaan, sähköistää, miten suuret ovatkaan tunteeni, näin on, toivon hänelle pelkkää hyvää, toivon hänelle parasta, tapahtuipa mitä tahansa, vaikka hän alkaisi kartella minua, vaikka hän rakastaisi muita, vaikka hän nöyryyttäisi minua, vaikka hän veisi elämältäni pohjan, vaikka hän veisi minulta jopa kyvyn rakastaa häntä. Miten outoja tepposia ihmisen mieli tekeekään, sitä toivoo toiselle hyvää, vaikka ei enää tätä rakastakaan, toivoo toiselle pahaa, vaikka tätä yhä rakastaakin. Minulle on käynyt juuri näin ja siksi olen parhaani mukaan koettanut välttää koko sanaa, en oikein ymmärrä, mitä tehdä ylimaallisella rakkaudella, turvallisella rakkaudella, päälleikäyvällä rakkaudella, puhdistavalla rakkaudella, pateettisella rakkaudella: olen vierastanut tuota sanaa ja turvautunut siihen vain ani harvoin pitkän elämäni kuluessa. Sen sijaan olen korvannut sen monilla muilla sanoilla – hullaantuminen, vimma, raukeus, sekoaminen, pakkomielle, polte, hekuma – pelkään pahoin käyttäneeni niitä liikaakin, noukin niitä viiden tuhatvuoden aikana kertyneistä kirjoituksista, voisin jatkaa listaa loputtomiin. Mutta nyt haluaisin jo vihdoinkin puhua Teresasta, joka ei ole koskaan mahtunut tuon

seitsenkirjaimisen sanan raameihin, vaan on tarvinnut ja tarvitsee yhä edelleen satoja muita sanoja.

Jo silloin kun Teresa istui ikkunarivin pulpetissa, olin hullaantunut häneen, yhteen vilkkaimmista tyttöoppilaistani. Mutta tiedostin tunteeni vasta, kun hän vuosi ylioppilaaksitulonsa jälkeen soitti minulle ja tuli tapaamaan minua koulun edustalle. Kävelimme keskellä kaunista syyspäivää ja hän kertoili minulle levottomasta opiskelijaelämästään, kunnes täysin yllättäen suuteli minua. Tuo suudelma merkitsi alkua suhteellemme, joka kesti kaikkiaan kolmisen vuotta, mutta joka ei koskaan käytännössä täyttänyt odotuksia toisen täydellisestä omistamisesta, ja kun välisemme jännitteet kasvoivat liian suuriksi, ne purkautuivat loukkauksina, itkuina ja näykkimisenä. Muistan erään illanvieton tuttavien luona, meitä oli paikalla kaikkiaan seitsemän tai kahdeksan henkeä. Istuin pöydässä vierustoverinani Arlesista kotoisin oleva, pari kuukautta Roomassa oleskellut tyttö, joka pärveli italian kieltä niin hurmaavasti, että olisin mieluiten kuunnellut ainoastaan häntä. Sen sijaan äänessä olivat kaikki, varsinkin Teresa, joka itseään säästelemättömään tyyliinsä teki hyvin älykkäitä, hämmästyttävän osuvia huomautuksia. Minun on pakko tunnustaa, että jo joidenkin kuukausien ajan minua oli ärsyttänyt tuo hänen hinkunsa olla huomion keskipisteenä ja yrityksensä johdatella kepeintäkin rupattelua vakavampaan suuntaan, ja siksi tapanani oli keskeyttää hänet jollakin ironisella letkautuksella. Hän loi minuun tulistuneen katseen ja sanoi: suo anteeksi,

nyt puhun minä. Sillä kertaa taisin liioitella, Arlesin tyttö veti minua puoleensa ja halusin miellyttää häntä. Silloin Teresa kääntyi raivoissaan minua kohti, tarttui leipäveitseen ja sihisi: uskallapa vielä puhua päälle, niin leikkaan sinulta kielen tai jotain muuta arvokasta. Haastoimme toisemme muiden läsnä ollessa kuin olimme olleet kahden kesken; nykyisin ajattelen, että me todellakin olimme kahden kesken, niin kiinni me toisissamme olimme sekä hyvässä että pahassa. Paikalla oli kavereitamme, oli se Arlesin tyttö, mutta he olivat pelkkiä statisteja, merkitystä oli vain sillä, että me kaksi halusimme toisiamme koko ajan, me kaksi torjuimme toisemme koko ajan. Tuntui, että vedimme toisiamme puoleemme vastustamattomasti vain varmistuaksemme siitä, että vihasimme toisiamme. Tai päinvastoin.

Suhteessamme oli luonnollisesti välillä myös suvanto-vaiheita, onnellisia jaksoja, jolloin puhuimme kaikesta mahdollisesta, vitsailimme, minä kutitin häntä enkä lopettanut ennen kuin hän painoi huulensa huulilleni päättymättömään suudelmaan. Onni ei kuitenkaan ollut pysyvää, aiheutimme itse parisuhteemme kuprut. Tunnuimme uskovan, että rajuus, jolla vähän väliä syösimme välejämmä sekasortoon, hioisi meistä lopulta toimivan parin, mutta sen sijaan että tuo tavoite olisi lähestynyt, se karkasikin kauemmas. Kun minulle paljastui – kenenpä muun kuin Arlesin tytön juoruttua minulle – että Teresa oli ollut vähän turhankin tuttavallisissa väleissä erään tunnetun yliopistomiehen kanssa, kitukasvuisen kyttyräselän, jolla oli huonot hampaat,

sokeutuvat silmät, sormet kuin hämähäkin raajat – niillä sormillaan hän pimputti pianoa palvoville opiskelijatyttöille – minut valtasi niin suuri vastenmielisyyys Teresa kohtaan, että palasin kotiin ja tartuin mitään sanomatta häntä hiuksista, retuutin hänet kylpyhuoneeseen, halusin hinkata hänen ruumiinsa puhtaaksi viimeistä millää myöten marseille-saippualla. En korottanut ääntäni, vaan puhuttelin häntä ominaiseen tapaani ironisesti, sanoin: olen avarakatseinen mies, tee mitä sinua huvittaa, mutta älä sentään noin kuvottavan tyyppin kanssa. Hän kiemurteli irti otteestani, potki ja läimi minua, raapi, kiljui, nyt sinä paljastit todellisen minäsi, häpeä, häpeäisit.

Senkertainen riitamme vaikutti lopulliselta, tuntui mahdottomalta palata entiseen sen jälkeen, mitä olimme syytäneet toisillemme päin naamaa. Mutta silti jopa sillä kertaa onnistuimme tekemään sovinnon. Makasimme sylitysten aina aamunkoittoon asti, naureskelimme Arlesin työlle, soluopin dosentti-pianonpimputtajalle. Mutta kumpaakin kauhistutti ajatus siitä, miten vähällä olimme olleet menettää toisemme. Ja luulen, että juuri tuo säikähdys yllytti meidät pian etsimään keinoa, joka sinetöisi lopullisesti keskinäisen riippuvuutemme.

Teresa teki varovaisen ehdotuksen, kysyi: sovitaanko, että minä paljastan sinulle niin kammottavan salaisuuden, etten ole uskaltanut paljastaa sitä edes itselleni, ja sinun on vuorostasi uskottava minulle jokin yhtä suuri salaisuus, jotakin sellaista, minkä paljastuminen tuhoaisi sinut ainiaaksi. Hän hymyili kuin olisi maani-

tellut minua mukaan leikkiin, mutta olin aistivinani hänessä voimakkaan pinnanalaisen jännityksen. Levottomuus tarttui saman tien myös minuun, minua häkellytti ja huolestutti se mahdollisuus, että hänellä, kaksikymmentäkolmevuotiaalla nuorella naisella, saattaisi todellakin olla jokin noin suunnaton salaisuus. Minulla sellainen kyllä oli, olin jo kolmekymmentäkolmevuotias, ja kyseessä oli niin nolo juttu, että pelkästään sen ajatteleminen sai minut punastumaan, tuijotin kengänkärkiä, odotin mielenkuohun tyntyvän. Kiertelimme hetken, kiistellen siitä, kumman pitäisi uskoutua ensimmäiseksi.

»Sinä ensin», hän sanoi ironisen käskevään sävyyn, jota hän käytti silloin, kun oli pakahtumaisillaan kiintymyksestä.

»Ei, vaan ensin sinä, sillä minun on voitava punnita, onko sinun salaisuutesi yhtä hirvittävä kuin minun.»

»Miksi minun pitäisi luottaa, sinun taas ei?»

»Siksi, että minä tiedän oman salaisuuteni enkä mil-lään pysty uskomaan, että sinun salaisuuttasi olisi yhtä vaikeaa tunnustaa ääneen.»

Kun köydenvetoa oli aikansa kestänyt, hän antoi periksi harmistuneena varsinkin siitä – väitän – etten uskonut hänen kykenevän tekoihin, joita ei kehtaisi paljastaa. Annoin hänen tehdä tunnustuksensa kertaakaan keskeyttämättä enkä hänen lopetettuaan tiennyt, miten olisin kommentoinut kuulemaani.

»No?»

»Se on inhottava.»

»Mitä minä sanoin, nyt on sinun vuorosi. Muista, että jos paljastat minulle jotakin yhdentekevää, otan hatkat etkä enää koskaan näe minua.»

Uskouduin hänelle, puhuin aluksi katkonaisesti, siten yhä jäsentyneemmin, en enää olisi malttanut lopettaa, kunnes hän totesi: nyt riittää. Huokaisin syvään ja sanoin:

»Nyt sinä tiedät minusta jotakin sellaista, mitä kukaan toinen ei ole koskaan saanut kuulla.»

»Niin sinäkin minusta.»

»Emme enää voi jättää toisiamme, olemme sananmukaisesti toistemme hyppysissä.»

»Niin olemme.»

»Etkö ole tyytyväinen?»

»Olen.»

»Sehän oli sinun ideasi.»

»Niin oli.»

»Tykkään sinusta.»

»Minäkin sinusta.»

»Mutta minä tykkään sinusta paljon.»

»Ja minä sinusta tosi paljon.»

Vain joitakin päiviä myöhemmin sanoimme toisillemme ilman riitoja, suorastaan kohteliaiin sanakääntein, jollaisia emme olleet koskaan aiemmin keskenämme käyttäneet, että suhteemme oli tullut tiensä päähän ja jätimme toisemme yksimielisesti.

Tunsin ensi alkuun huojennusta. Olihan Teresa lop-pujen lopuksi kuriton ja kapinallinen nuori nainen, ja sanoimpa mitä tahansa, siitä seurasi vastalauseita, kun taas heikkouden osoitukseni kirvoittivat sarkastisia huomautuksia. Puhumattakaan siitä, ettei hän joutu-nut tukkanuottasille pelkästään minun, vaan koko kulmakunnan kanssa, kauppiaiden, postivirkailijoiden, liikenteenvalvojien, muiden poliisien, naapureiden, minulle tärkeiden ystävien kanssa. Joutuessaan yhteen-törmäykseen hän naurahteli tavalla, jota olisi voinut erehtyä pitämään hilpeänä, vaikka se oli todellisuudessa raivostunutta naurua, kurkkuääni, joka rytmitti louk-kaavia lauseita kuin tauko runosäkeen keskellä. Ainakin pari kertaa olin päätynyt käsirysyyn jonkin rupusakin kanssa, joka oli unohtanut, että se oli saanut vastaansa nuoren naisen. Mutta sitten kului päiviä, kului viikkoja, kuukausi seurasi toistaan enkä muuta tehnyt kuin haa-huilin saamatta mitään aikaiseksi, helpotuksen tunne laimeni ja aloin kaivata hänen seuraansa. Tai oikeam-min, tiedostin, että hänen valtaamansa tila yhteisessä yksiössämme tai rinnallani kadulla, elokuvissa, aivan kaikkialla, oli tyhjä, harmaa. Siitä vasta ongelmia koi-tuukin, muuan ystäväni oli kerran huomauttanut, jos menee rakastumaan naiseen, joka on kaikin tavoin meitä elinvoimaisempi. Ystävä oli oikeassa: vaikka en itsekään ollut mikään vähäverinen mies, Teresassa oli ylitse pursuavaa elinvoimaa ja kun se kuohui yli, sellaista

patoa ei ollut, joka sitä olisi pidätellyt. Se oli ihanaa ja kaipasin sitä, olisin silloin tällöin halunnut tavata hänet uudestaan. Mutta kun olin vihdoin saanut päätetyksi soittaa hänelle, törmäsin Nadiaan.

Lyhyt kuvaus Nadiasta riittäköön: hän oli syrjäänvetäytyvä nuori nainen, pidättyväinen jopa tervehtiesään, hyvin kiltti, Teresan täysi vastakohta. Tutustuin häneen työpaikallani koulussa, hän oli valmistunut yliopistosta pääaineenaan matematiikka, hänellä oli akateemista kunnianhimoa ja hän toimi ensimmäisessä virassaan. En ensi alkuun kiinnittänyt häneen huomiota, hän oli hyvin kaukana naistyyppistä, johon tunsin vetoa, eikä hän vaikuttanut olevan lainkaan kotonaan poliittisten, kirjallisten ja eroottisten ylilyöntien aikakaudessa, johon olin itse heittäytynyt jo ennen Teresaa, suhteemme aikana ja sen jälkeen. Siitä huolimatta jokin Nadiassa – vaikea sanoa mikä, kenties poskille tahattomasti lehahtava puna – kiehtoi minua viikko viikolta yhä enemmän, ja aloin liehitellä häntä. Ajattelin kaiketi, että hän pääsisi eroon tuosta punastelusta, jos rohkaisisin häntä ylittämään rajat joka elämänalueella, sekä sanoin että ehkä jopa teoinikin. Teresalle minun ei ollut koskaan tarvinnut opettaa mitään, vaikka hän olikin minua kymmenen vuotta nuorempi, vaikka hän olikin ollut oppilaani samassa lukiossa, jossa edelleen opetin. Se oli toisinaan surettanut minua, hän tuntui olevan seppä jo syntyessään, kun taas Nadian elämä oli rajoittunut pikkuruiseen piiriin, jonka ulkopuolelle hän ei ollut vielä koskaan rojhennut astua.

Aloitin kohteliaisuuksilla, vaihdoin sitten leikkisään sävyyn, kunnes pyysin lopulta hänet kahville välitunnin aikana. Kahvi seurasi toista, kahvittelusta muodostui tapa, ja huomasin, että se merkitsi enemmän hänelle kuin minulle. Eräänä päivänä jäin pariaksi tunniksi odottamaan, että hän lopettaisi työnsä, ja ehdotin lounasta trattoriassa, joka sijaitsi aivan koulun nurkilla. Hän kieltäytyi, hänellä oli muuta menoa, ja vasta silloin minulle selvisi, että hän oli kihloissa ja menisi syksyllä naimisiin. Kerroin vuorostani hänelle, kuinka palavasti olin rakastanut naista, jonka kanssa olisin halunnut viettää koko loppuelämäni, mutta meillä oli alkanut mennä huonosti ja suhde oli päättynyt, ja kipuilin yhä edelleen. Koska kärsimykseni herätti Nadian mielenkiinnon, odotin viikon ennen kuin pyysin häntä taas lounaalle, ja tällä kertaa hän suostui. Muistan, miten hän lounaan aikana nauroi kaikelle, mitä sanoin, hän oli yhtä aikaa hilpeä ja hermostunut. Odotellessamme pääruokaa laskin käteni pöydälle vain parin millin pää-
hän hänen kädestään.

»Voinko suudella kämmmentäsi?» kysyin hipaistessani pikkusormellani hänen pikkusormeaan, joka lepäsi valkoisen pöytäliinan päällä täyden viinilasin vieressä.

»Kaikkea sinun päähäsi pälkähtääkin, miksi ihmeessä», hän sanoi moitetta äänessään ja vetäisi kätensä pois niin äkisti, että lasi olisi keikahtanut kumoon, jollen olisi salamana tarttunut siihen hämmästyen itsekin nopeita refleksejäni. Vastasin:

»Koska minussa heräsi halu suudella sitä.»

»Olisit vain pitänyt tuon halun omana tietonasi, se oli ihan hölmö, ei kaikkia mielitekoja tarvitse paljastaa.»

»On hölmöyksiä, jotka on hauska sekä ilmaista ääneen että toteuttaa.»

»Hölmöydet ovat hölmöyksiä eivätkä muuksi muutu.»

Tuo lause pani pisteen ehdotukselleni, mutta se lausuttiin lempeästi: Nadia osasi olla kiltti jopa ojentaessaan toista. Sen jälkeen hän olisi halunnut palata kotiin bussilla, mutta minä tarjouduin kyyditsemään hänet rähjäisellä Tipparellullani. Hän suostui, ja heti kun olin istuutunut ratin taakse ja hän viereeni etupenkille, aloin jälleen päättäväisesti hapuilla hänen kättään. Tällä kertaa hän ei nykäissyt sitä pois, ehkä silkasta hämmästyksestä, ja niin silittelin hänen rannettaan kevyesti, nostin hänen kämmenensä huulilleni, mutta suutelemisen sijaan nuolaisinkin sitä. Vilkaisin häntä, odotin, että hän värähtäisi inhosta ja vastustelisi, mutta huomasinkin aavistuksenomaisen hymyn hänen kasvoillaan.

»Tein sen leikilläni», puolustauduin äkillisen kiusaantuneisuuden vallassa.

»Niin tietysti.»

»Tykkäsitkö?»

»Tykkäsin.»

»Mutta se oli sinusta varmaan ihan hölmöä.»

»Niin oli.»

»Joten?»

»Jatka vielä.»

Nuolin hänen kämmentään uudestaan ja yritin sen perään suudella häntä, mutta hän torjui minut. Hän

henkäisi hiljaa, ettei voinut, hän tunsu syyllisyyttä poikaystävänsä vuoksi, he olivat seurustelleet onnellisesti jo kuusi vuotta. Sen jälkeen hän alkoi puhua tästä vuolaasti, tämä oli ollut varhaisnuoruudessaan koripallolupaus, kunnes opiskelu oli vienyt voiton urheilusta ja nyt kihlattu oli nuori kemisti, jolla oli vakituinen työ tärkeässä yrityksessä ja erittäin hyvä palkka. Viime mainittu tieto sapetti minua, tuntui kuin Nadia olisi halunnut korostaa sitä, että minä olin pelkkä lukion äidinkielenopettaja, minulla ei ollut oikeutta sekoittaa hänen päätään joutavuuksilla, jotka uhkaisivat suistaa hänet kadotuksen tielle. Koetin silti vielä kertaalleen suudella häntä, mutta hän käänsi taas päänsä pois päin. Puuskahtin:

»Se on pelkkä suudelma, mitä se sinulle muka maksaa?»

»Suudelma on suudelma.»

»Minähän vain liu'utan kielenkärkeä vasten etuhampaitasi.»

»Ei.»

»No, sovitaan sitten, että minä korkeintaan hipaisen huuliasi.»

»Jätä minut rauhaan.»

»Mitä paha on keskinäisessä pikku hellyydenosoituksessa?»

»Se paha, etten tahdo haavoittaa Carloa.»

Carlo oli tuo loistava kemisti, jota Nadia oli jo vuosia rakastanut. Hän sanoi, että oli aina ollut Carlolle uskollinen eikä aikonut heittää vakiintunutta suhdetta romukoppaan minun takiani. Panin hanttiin:

»Haavoittaisiko yksi ainoa suudelma häntä? Kuvittelee,ko hän omistavansa sinun suusi ja kielesi?»

»Ei tässä mistään omistamisesta puhuta, vaan nöyryyttämisestä. Jos sinulla olisi vakituinen tyttöystävä, eikö hän tuntisi olonsa nöyryytetyksi?»

»Jos minulla olisi vakituinen ja hän tuntisi olonsa nöyryytetyksi, jättäisin hänet saman tien. Mikä siinä muka on niin nöyryyttävää?»

Hän mietti hetken, kuiskasi:

»Suudelma on kuin yhdyntä pienoiskoossa.»

»Eli jos me suutelemme, me naimme?»

»Vertauskuvallisesti kyllä.»

»Minusta tuo on kyllä liioittelua. Eikä symbolinen koitus sitä paitsi vahingoita ketään. Ja jos kerran Carlo on noin haavoittuvainen, eihän hänelle tarvitse mainita koko asiasta.»

»Ehdotatko sinä, että minä valehtelisin hänelle?»

»Valhe on ihmiskunnan pelastus.»

»Minä en koskaan valehtele.»

»Siinä tapauksessa sinun on kerrottava hänelle, että nuolin kämmentäsi.»

»Miksi?»

»Koska liitin siihen – en ensimmäisellä kerralla, vaan vasta myöhemmin – vertauskuvallisen aikeen.»

Hän lehahti punaiseksi, tuijotti minua häkeltyneenä, ja käytin tilaisuutta hyväkseni suutelemalla häntä höyhenenkevyesti huulille. Koska hän ei väistänyt suudelmaa, suljin hänen alahuulensa huulieni väliin, puristin sitä pari sekuntia ja liu'utin sitten kielenkärkeni hänen

suunsa sisälle. Olin jo vetäytymäisilläni, uteliaana näkemään, minkälaisen vaikutuksen pikku tunnusteluretkeni oli häneen tehnyt, kun hän tuikkasi empimättä väreilevän, sileän ja kuuman kielensä suuhuni. Seuraavaksi hän jo kietoi käsivartensa kaulalleni, hänen huulensa liimautuivat kiinni minun huuliini. Kielet kolusivat suuontelon viimeistä sopukkaa myöten hamuillessaan toisiaan. Kun hän irrottautui minusta sinkauttaen päänsä taakse kuin väistääkseen nyrkiniskua, näin hänen uudestisyntyneet kasvonsa. Piirteet olivat pehmentyneet, katseessa oli uhmaa, näytti kaiken kaikkiaan siltä kuin hän olisi vastikään herännyt ja koettanut ravistautua irti horroksesta, jonka valtaan oli vajonnut. Koetin vetää hänet uudestaan syliini, mutta hän vastusteli. Sanoin: vielä kerran, ole niin kiltti, mutta hän ei suostunut. Käynnistin auton ja ajoin hänet kotiinsa.

3.

Jo kymmenen minuuttia myöhemmin tuo suudelma oli herättänyt minussa niin pakahduttavan halun häntä kohtaan, että olin itsekin siitä häkeltynyt. Suhteemme oli tuntunut minusta pelkältä leikiltä, mutta nyt muutuin päälleikäväksi, milloin kinusin häntä lounaalle, milloin elokuviin, milloin taas illalliselle. Koska hän kieltäytyi joka kerta kohteliaasti, minä eräänä aamuna oppituntien päätyttyä tukin hänen kulkunsa koulun tyhjällä käytävällä ja sanoin:

»Tykkään sinusta.»

*»Starnonella on taito kuvata ihmisiä sekä sisältä-
että ulkoapäin, niin kuin he itse näkevät itsensä ja niin
kuin muut heidät näkevät.»*

-Information.dk

PIETRON JA TERESAN rakkaussuhde on myrskyisä.
Ties kuinka monennen riidan jälkeen Teresa ehdottaa,
että he paljastaisivat toisilleen jotain, mitä eivät koskaan
ole kertoneet muille, jotain häpeällistä. Näin he
olisivat sidotut toisiinsa ikuisesti. Pian paljastuksen jälkeen
pari kuitenkin eroaa, eikä kerrottua saa vedetyksi takaisin.
Kun Pietro löytää uuden rakkauden Nadian kanssa,
elämä näyttää hetken hyvältä. Mutta vähän ennen
Pietron ja Nadian häitä Teresa palaa kuvioihin.
Salaisuuden uhkaava paino asettuu taloksi Pietron harteille,
ja joka kerran kun hän saapuu elämässä risteyskohtaan,
Teresa ilmaantuu paikalle.

	 9 789510 452776	
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-45277-6